

KLEIN GELUK VZW

Scherpt de levenskwaliteit van mensen met en na kanker aan

Een gesprek, een wandeling, een spelletje kaart. Spectaculair zijn de activiteiten van Klein Geluk in Aartselaar en Wilrijk niet, maar voor de leden, mensen die kanker hebben (gehad) en hun partners, hebben ze wel grote gevolgen. „Zonder Klein Geluk was ik er vandaag niet meer.”

Jozefien VAN HUFFEL

De geuren van glühwein en dennengroen vermengen zich, net als de stemmen boven de glazen en de takken. Sommige klinken hier vandaag voor het eerst, andere praten al acht jaar mee met Klein Geluk vzw, maar het verschil hoor je niet meteen. Myriam Daes blijkt oudgediende en vrijwilliger. „Hier leer je genieten van kleine dingen. We leven zo gehaast, het kleine geluk snellen we voorbij.”

Terwijl enkele mannen een spelletje wieszen en de rest van de groep de bloemstukken afwerkt, deze woensdag in 't Wolffaertshof in Aartselaar, wil een lid van Klein Geluk absoluut haar verhaal kwijt. Het begint bij borstkanker, een week voor ze zestig werd en vlak voor ze op pensioen zou gaan. „Op mijn verjaardag lag ik op de bank. De buurvrouw bracht me hapjes, maar hoe het voort moest, wist ik echt niet”, zegt ze. „Zonder Klein Geluk had ik het niet gehaald. Ik werd lid na een paar maanden ziekte en werd meteen aanvaard. Ik bespeurde authentieke belangstelling voor mijn verhaal en ook als een probleem niets met kanker te maken heeft, vangen ze het hier op. Een organisatie is wat de mensen zijn en hier zijn ze ongelooflijk gemotiveerd.”

Waar die motivatie vandaan komt? „Uit India”, lacht Lisette Van den Broucke. „Mijn echtgenoot werkte er een tijd en ik wilde niet met mijn vingers zitten draaien, dus ik engageerde me in diverse initiatieven. Kankerpatiënten in India ontbreekt het aan het meest essentiële, van water tot hygiëneproducten. Terug in België wilde ik me inzetten voor dezelfde doelgroep.”

Van den Broucke draaide aanvankelijk mee bij de Stichting tegen Kanker en ontdekte daar dat er ook op kleinere schaal heel wat werk te verzetten viel. „Ook al is de situatie hier volstrekt anders, veel patiënten ervaren toch een gemis”, zegt ze. „Het bloemschikken vandaag is bijvoorbeeld een aanzet om ongedwongen te praten over wat je verdrietig maakt.” „Maar net zo goed wordt hier gezwaamd en hard gelachen”, vult echtgenoot Jean Van Ael aan. „Buitenstaan-

Oprichter Jean Van Ael (links): „Mag wie ziek is dan niet meer lachen?” © Jozefien Van Huffel

Terwijl de handen bezig zijn, komen de gesprekken vanzelf los. © Jozefien Van Huffel

ders kijken daar soms raar van op of vragen of deze mensen wel echt ziek zijn. Mag je dan niet meer lachen als je kanker of een zieke partner hebt?” Lisette Van den Broucke: „We hebben een publiek van levensgenieters. Elke dag is er één.”

„Hier, onder gelijkgestemde zielen, vinden we het normaal dat je nog positief in het leven staat”, knikt Alice Thys. Ze is sinds het begin vrijwilliger bij Klein Geluk en zelf al zeven jaar van de medicatie af. „Ik weet goed wat de ziekte deed met

mijn lichaam en mijn gedachten. Dat helpt bij het luisteren, maar ik heb niet de pretentie een deskundige te zijn.”

Klein Geluk biedt maandelijks activiteiten aan. Leden en geïnteresseerden gaan wandelen en trekken op uitstap, ze luisteren naar sprekers en maken kennis met meditatie of met de Chinese bewegingsleer Zhineng Qikong. Een toelage van Kom op Tegen Kanker dekt de kosten. Tegelijk en tussendoor proberen de vrijwilligers er te zijn voor iedereen. „In Aartselaar huren we

bijvoorbeeld altijd een tweede zaaltje. Zo hebben we alle ruimte als er een nieuweling opdaagt die nood heeft aan een besloten gesprek”, zegt Lisette Van den Broucke. „We dromen van een eigen locatie, die we ook gezellig kunnen inrichten. Via onze ‘gelukofoon’, zoals we het nummer van de vereniging noemen, kunnen de leden ons nu al altijd bereiken, zeker als ze hervallen of ander slecht nieuws krijgen. We gaan ook geregeld op bezoek in het ziekenhuis of bij mensen thuis.”

Vrijwilliger Myriam Daes richtte onlangs de afdeling in Wilrijk op. „Ik volgde een cursus om beter naar mensen te kunnen luisteren. Zo draag ik toch mijn steentje bij, ook al ben ik motorisch beperkt”, zegt ze. „Ik leerde dat je niet altijd een oplossing moet aandragen en dat het geen probleem is als er eens een stilte valt. Nu voel ik steeds beter aan wie op een bepaald moment een babbel nodig heeft.”

Naast de werking voor volwassen (ex-)kankerpatiënten en hun partners, heeft de vzw met Plukje Kleingeluk ook een initiatief voor kinderen met kanker. „In onze eigen regio gaan we op bezoek en vragen we naar de wensen van zieke kinderen”, vertelt Lisette Van den Broucke. „Een elfjarige jongen wilde bijvoorbeeld graag friet van de frituur.”

„Ik weet wat de ziekte deed met mijn lichaam en mijn gedachten, maar heb niet de pretentie deskundig te zijn”

Dat lijkt makkelijk, maar blijkbaar mocht hij slechts friet eten, gebakken in kersvers frituurvet. Kennissen zagen het zitten om het vet in hun frituur speciaal voor de familie te verversen.” „We merken dat mensen tot veel bereid zijn, als je het hen maar vraagt”, zegt Jean Van Ael.

In 't Wolffaertshof wordt het dennengroen intussen opgeveegd. „Klein Geluk was mijn grote geluk”, knikt een van de leden. „Je kunt het ook anders zeggen. Als je echt geluk nodig hebt, kan een klein beetje al heel veel zijn”, zegt Jean Van Ael. „We hebben leden die de hele week uitgeput in bed liggen, maar die zich op woensdag optutten om naar een activiteit te komen. Andere leden vinden het moeilijk om zich buiten te wagen met hun pruik, maar dragen hem hier met zwier. Of ze zijn te ziek om te wandelen, maar komen voor de koffie achteraf. Kom op Tegen Kanker verbaast zich er ook over dat wij vanzelf de balans vinden tussen mannen en vrouwen. Het is moeilijk om te verwoorden waarom het werkt, maar warmte, steun en vriendschap zijn blijkbaar genoeg.”

Info op www.vzw-klein-geluk.be, via lisette@vzw-klein-geluk.be of 0470 07 71 48. Geïnteresseerden, nieuwe leden en nieuwe vrijwilligers zijn van harte welkom.